

Szondy-Adorján György
A KÉPZELET SEGÉDVONALAI

Hogyan láttalak meg a nyitott ablaknál,
hogyan fordultál hirtelen, és emléid
összeröffenek, mint két kismalac...
Nehezen téptem le a tekintetemet,
de hát a szemérem... vagy mi a franc.
Ahogy minden kőműves elidegeníthetetlen
joga, hogy optikai csalódások felhasználásával
szemnek tetsző dolgokat hozzon létre,
úgy én is, ama jog egy rokonával
megpördültem, hogy hűlt helyedből,
a képzelet segédvonalalaiból összerakjak
egy ablak előtt tollászkodó nőt.
Haladtam vonalról vonalra, az ablakod
is kicseréltem, végül a bigpikcsört tekintve,
csak azt mondhatom, amit a kolléga:
uram, ne keress itt egyenest, egyformát,
derékszöget! A lényeg, hogy az építmény áll.

KARÁCSONY

Lesöpörtük magunkról a havat, előjött
mindenki saját kis gödréből, hozták
a vödör bort, halkonzervet fej fokhagymával,
és védtük a búzamezőket, jól aludt, hadnagy úr?,
kellemes ünnepeket kívánunk, kérjen
még nyomjelzőket, este majd legyen piros,
zöld, sárga, sima van elég, elveszik a világ
bűneit, havat kaptunk a lábunk
alá, hogy járjunk rajta, higgyétek el,
már novembertől csak gödör gödör mellett,

hol egygé lesz az ember, aztán csak nőtt a hó,
mint a láb egy ideig, majd egy vályú mögül
bölcsen előbújt az este, reméltem otthon alszanak,
és reggel, nagyon messze, mindenki fölkel, járkál,
főz, mos, olvas, lefekszik és fölkel ismét,
majd fellődöztük karácsonyfáinkat,
piros, zöld, sárga, kincstári színek vágta fölfelé,
és a vödörök alján lassan megnyílt az ég –
egyszer én leszek a hős, aki megérkezett,
 aztán járkál, főz, mos, olvas, lefekszik és fölkel
 ismét, addig is belenyugodtunk gödreinkbe,
 és reméltem, alszom, reméltem, szenvedek,
 reméltem, én vagyok, reméltem, nem lehet.

JÓ PAKULÁR

Most ugyanúgy látlak, mint akkor délben,
reggel van, 7 óra, másak a fények,
kelj fel, és járjál a gyűrű nevében,
itt élek én is, nézz rám egy szemekkel.

Nézz rám egy szemekkel, itt élek én is,
köszönjél, én csókolom kezedet,
tessék, kellékek, kávé s egyebek,
fésüld ki hajadból torzonborz szavaim.

Torzonborz szavaim fésüld ki hajadból,
legyen a reggelünk vidám kaláka,
itt a szép disznónak vödör maláta,
vigyed, kedvesem, én hányom a ganyét.

Hányom a ganyét, vigyed, kedvesem,
a kölköt az iskola kapujáig,
legyen majd belőle jó pakulár itt
a helyekben, hol egyszer volt, hol nem volt.

EGYSZER, EGY KÖZÖNSÉGES TÁJBAN

Erre jön egy kék madár, nem bolond, csak erre jár,
 hol nem járt még egy madár, lábán nyirkos hínárok,
 valamikor messze volt, nincs itt olyanféle víz.
 Amit mond, földje érzi, ő mondja, belül vérzik,
 vörössé vált éneke, festi ege bazárját,
 nem tudtam, szíve lenne, ilyen madárnak szíve.
 Erre jön egy jó vadász, nem bolond, csak erre jár,
 lábán sófolt fehérlik, nedves cipőfűzője,
 valamikor messze volt, nincs itt olyanféle víz.
 Követi a cseppeket, hol vöröslik kékesen,
 hol lesz kérés az a csepp, ami lesz, most lesz, hamar.

Területválasztás, 2015 (Szováta–Budapest GPS-rajz, videoinstalláció)